Poštovane dame i gospodo, uvaženi članovi Saveta za štampu,

nadam se da će ova žalba biti uzeta u razmatranje i da će Vaša stručnost i profesionalizam i u ovom slučaju opravdati razlog postojanja Saveta. Lično nemam dilemu da će te nepristrasno i objektivno sagledati ovaj slučaj i doneti ispravnu odluku s obzirom da ste vrsni stručnjaci u svojoj delatnosti i da su mnogi od Vas lično bili u situaciji da su im pojedini mediji sudili i presuđivali mimo suda, odnosno da je politika bila iznad prava, pravde i kodeksa ponašanja odnosno profesionalizma.

U ovom slučaju, pokušaću da objektivno ukažem na grubo kršenje Kodeksa novinara Srbije koje je počinilo uredništvo lista Alo odnosno novinarka Svetlana Vojinović, pominjući moje ime u vrlo ružnom kontekstu.

Po dolasku sa godišnjeg odmora iz inostranstva, gde nisam pratio medije u Srbiji, zatekao sam izuzetnu negativnu medijsku kampanju usmerenu protiv mene i vođenu iz pomenutog lista. Taj list, u više članaka eksplicitno izveštava javnost da imam homoseksualne sklonosti i da sam kriminalac odnosno pedofil.

Ja se u ovom slučaju neću braniti niti opovrgavati navode koje list Alo iznosi (to ću učiniti u privatnoj tužbi pred nadležnim sudom), u ovom slučaju nepristrasno ću izneti kontradiktornosti, nelogičnosti, i plasiranje ne proverenih informacija, netačnosti koje redakcija lista iznosi u planiranoj medijskoj kampanji u sprezi određenih centara moći sa redakcom lista Alo.

Lično smatram da je ova medijska kampanja imala za cilj da budem javno ponižen diskreditovan i kompromitovan odnosno da u javnosti a pre svega u svom kolektivu budem prikazan kao monstrum koji „kao policajac juri maloletne dečake“, i kao takav – kriminalac, budem nedostojan policijskog posla i sindikalnog aktivizma kojim se bavim u Sindikatu srpske policije.

Ovaj sramni mučki napad je usledio posle mojih izjava u Politici, Informeru i drugim listovima u vezi enormnog broja samoubistava radnika Ministarstva unutrašnjih poslova, korupcije, nepotizma i evidentnih problema i nerazjašnjenih afera u vrhu MUP-a. Moj posao u Sindikatu srpske policije je saradnja sa medijima i informisanje javnosti o aktivnostima Sindikata, problemima u koje je zapala policija i MUP i sve ono što se odnosi na poboljšanje socijalnog, pravnog i profesionalnog statusa zaposlenih u Ministarstvu unutrašnjih poslova. Sve ovo nema direktne veze sa ovim slučajem ali ima indirektne, posebno ako se želi pronaći motiv za predmetnu kampanju. Naime, Prvih četiri teksta potpisuje ekipa Alo, dok poslednji tekst potpisuje novinarka Svetlana Vojinović za koju imamo informacije da je vrlo bliska određenim političkim rukovodiocima u vrhu MUP-a. To dokazuje i činjenica da je gospođa Vojinović putuje po svetu sa ministrom Ivicom Dačićem i izveštava o događajima koje posećuje a da pritom u svojim tekstovima ne navodi ko snosi troškove njenog putovanja (povreda Kodeksa novinara).

Novinarka Svetlane Vojinović pozvala me je putem mobilnog telefona 02.07.2013. godine u 13:55 časova i vrlo nervoznim i neprijatnim tonom zahtevala da joj se saopštenja Sindikata srpske policije više ne šalju na njenu e-adresu jer je u predlogu mera štednje u MUP, sindikat na Skupštini doneo zaključak, pored ostalog i da „O trošku MUP na putovanja ne voditi pojedine

privilegovane novinare javnih glasila po inostranstvu. U Birou za saradnju sa medijima postoje popunjena radna mesta koja se bave odnosima s javnošću i novinarstvom.“ Osetivši u glasu da je gospođa Vojinović vrlo nervozna i da je razgovor usmeren na provociranju, rekao sam „u redu nema problema, doviđenja“ i prekinuo razgovor.

U sledećem izdanju lista Alo, 04.07.2013. godine, po prvi put umesto Ekipa Alo, gospođa Svetlana Vojinović potpisuje tekst pod naslovom „Alo! Saznaje Tužilaštvo naložilo MUP-u da ispita golaća!“ iznoseći iste neproverene podatke kao i u ranijim tekstovima s tim da objavljuje moj identitet odnosno lično ime. – Motiv je i više nego jasan.

S tim u vezi smatram da je Kodeks novinara Srbije prekršen u sledećim tačkama:

I - ISTINITOST IZVEŠTAVANjA

1. Pravo je medija da imaju različite uređivačke koncepte, ali je obaveza novinara i urednika da prave jasnu razliku između činjenica koje prenose, komentara, pretpostavki i nagađanja.

2. Pravo je medija da imaju različite uređivačke koncepte, ali je obaveza novinara i urednika da prave jasnu razliku između činjenica koje prenose, komentara, pretpostavki i nagađanja.

4. Novinar je dužan, kada je to neophodno, da konsultuje što više izvora i da im omogući da iznesu svoj stav.

5. Sa novinarstvom nespojivi su objavljivanje neosnovanih optužbi, kleveta, glasina, kao i izmišljenih pisama ili pisama čiji autor nije poznat ili njegov identitet nije proverljiv.

II - NEZAVISNOST OD PRITISAKA

1. Novinar treba da se suprotstavi svakom pritisku na slobodno obavljanje profesije, kao i svakom vidu cenzure. Novinar zadatke prima samo od nadležnih urednika. Novinar ne sme odlagati objavljivanje bitnih informacija, osim zbog neophodne provere tačnosti.

III - SPREČAVANjE KORUPCIJE I SUKOBA INTERESA

3. Ukoliko su pojedinac ili organizacija platili putne troškove novinaru/uredniku/redakciji, on je dužan da tu činjenicu navede u tekstu/prilogu.

IV - ODGOVORNOST NOVINARA

1. Novinar je, pre svega, odgovoran svojim čitaocima, slušaocima i gledaocima. Tu odgovornost ne sme da podredi interesima drugih, a posebno interesima izdavača, vlade i drugih državnih organa. Novinar se mora suprotstaviti svima koji krše ljudska prava ili se zalažu za bilo koju vrstu diskriminacije, govor mržnje i podsticanje nasilja.

3. Novinar je dužan da poštuje pravilo pretpostavke nevinosti i ne sme nikoga proglasiti krivim do izricanja sudske presude.

V - NOVINARSKA PAŽNjA

1. Novinar je obavezan da pristupa poslu sa dužnom profesionalnom pažnjom.

2. Novinar ne sme slepo da veruje izvoru informacija. Novinar mora da vodi računa o tome da izvori informacija često slede svoje interese ili interese društvenih grupa kojima pripadaju i prilagođavaju svoje iskaze tim interesima.

4. Novinar mora biti svestan opasnosti od diskriminacije koju mogu da šire mediji i učiniće sve da izbegne diskriminaciju zasnovanu, između ostalog, na rasi, polu, starosti, seksualnom opredeljenju, jeziku, veri, političkom i drugom mišljenju, nacionalnom ili društvenom poreklu.

VII POŠTOVANjE PRIVATNOSTI

1. Novinar poštuje privatnost, dostojanstvo i integritet ljudi o kojima piše. Pravo na privatnost je suženo kada je reč o javnim ličnostima, a posebno nosiocima javnih funkcija.

Obrazloženje:

Da je redakcija lista Alo planirala kampanju i seriju tekstova koji su mi naneli povredu prava, časti i ugleda, može se videti u prvom tekstu pod naslovom „Novi seks skandal u srpskoj policiji Radnik MUP jurio dečake!“ od 30.05.2013.godine (prednja naslovna strana) u kome ekipa Alo navodi da je ime službenika poznato redakciji. Ceo tekst prate očigledne nelogičnosti, netačnosti niti se poštuje prezumcija nevinosti, da niko nije kriv dok to sud ne dokaže.

- U tekstu se kaže da je izvesni službenik otvorio lažni profil i da je vršena prepiska sa nekim mladićima i da neki od tih mladića ide u gimnaziju. U tekstu se eksplicitno nagoveštava da redakcija lista Alo zna o kome se radi i da je neko utvrdio da je izvesni policijski službenik napravio lažni nalog. Takođe, u testu se navodi da „dečko iz gimnazije“ ima lažne slike na profilu, dakle lažan profil u kome i godine mogu biti lažne.

- U državi Srbiji, dokazivanje se vrši veštačenjem od stručnih lica (sudskih veštaka) i samo sud može doneti odluku odnosno presudu, sve ostalo su pretpostavke ili sumnje. Naravno u tekstu se nigde ne navodi da se sumnja već da je izvesno da je policijski službenik kriv.

- Izvor Alo navodi: „Šta ko radi u slobodno vreme njegova je stvar, ali će slučaj svakako morati da se ispita pred komisijom, ako ništa, bar zbog zbog zloupotrebe službenih kompjutera.“ Činjenica je da u Zakonu o policiji (član 155, do 166) postoji disciplinska odgovornost za lake i teške povrede službene dužnosti, međutim da bi se pokrenuo postupak zloupotrebu službenog računara, ili drugog sredstva, neophodno je da postoji pravilnik koji reguliše upotrebu službenih računara odnosno šta se smatra zloupotrebom službene stvari. Ako takvog pravnog akta nema, a u MUP ga nema, ne može se paušalno i ocenjivati šta je zloupotreba u pravnom smislu, i podizati disciplinska prijava jer nema pravnog osnova. Da bi se stvorio pravni osnov, mora se definisati šta je zloupotreba službenih stvari, odnosno delo mora biti pravno propisano.

- Foto: Batinaš čeka disciplinsku komisiju i Fotografije genitalija i zadnjice slao iz Palate „Srbija“. Na fotografijama se ne vidi lice osobe, te i u ovom slučaju bez veštačenja stručnog lica – sudskog veštaka se ne može utvrditi identitet lica na fotografiji. Dakle radi se o pretpostavci ili sumnji da se na fotografiji nalazi određeno lice, dok redakcija Alo prejudicira nečiju krivicu.

- Redakcija lista Alo morala je da traži saglasnost za objavljivanje tuđih ličnih fotografija s obzirom da navode da znaju čije su vlasništvo a autora fotografije da pored fotografije potpišu shodno Zakonu o autorskim i srodnim pravima, odnosno Kodeksu novinara.

- U tekstu se navodi da se na jednoj fotografiji vidi MUP-ov službeni foto aparat. Postavlja se pitanje ko je utvrdio da je na slici baš fotoaparat vlasništvo MUP? Na toj slici se ne vidi serijski broj fotoaparata, tako da se može samo sumnjati da se radi o službenom fotoaparatu ali ne i reći da se radi o službenom foto aparatu.

- Postoje nejasnoće kontradiktornost u tekstu, da li su na službenom računaru pronađene vulgarne fotografije ili na Fejsbuk nalogu. Dakle, nije isto ako je neko na hard disku službenog računara držao svoje privatne fotografije i da li je privatne fotografije držao na Fejsbuk nalogu, po svemu sudeći radi se o fejsbuk nalogu. Ako je neki od radnika koji je nasledio računar ušao na tuđ Fejsbuk nalog, onda to predstavlja krivično delo neovlašćenog pristupa zaštićenom računaru iz Člana 302 Krivičnog zakonika, s obzirom da je svaki FB nalog zaštićen korisničkim imenom šifrom. Takođe neovlašćeno korišćenje i upad u tuđ nalog krši pravo na privatnost, dok se novinar služi nečasnim sredstvima i dokazima proisteklih iz krivičnog dela neovlašćenog upada i hakovanja Fejsbuk naloga od strane izvora informacija.

- Pažljivom analizom može se zaključiti da informacije dolaze iz jednog izvora informisanja, s tim da redakcija lista ne smatra za shodnim da komentar traži od onog lica za koga navode da je kriv na neko delo i objektivno izveštava!

Tekst pod naslovom „Tužilac traži da gleda golaća iz policije!“ od 13.06.2013. godine donosi vesti vezano za slučaj u kome navode:

- I dalje se navodi da je na fotografiji policijski foto aparat, a ne da se sumnja u to.

- Navodi se da je policijski službenik otvorio lažni profil, dakle fotografije i prepiska su neovlašćeno skinuti sa nekog zaštićenog profila, (na Fejsbuk se ne može ući bez korisničkog imena i šifre) tako dase može smatrati da su informacije pribavljena na nečastan i protivzakonit način.

- I u ovom slučaju redakcija lista Alo ne traži komentar od predstavnika Ministarstva unutrašnjih poslova već paušalno spekuliše da je „slučaj“ zataškavan. Šta ako nije zataškavan već nema elemenata krivične i disciplinske odgovornosti?

- I u ovom članku redakcija lista Alo morala je da traži saglasnost za objavljivanje tuđih ličnih fotografija s obzirom da navode da znaju čije su vlasništvo a autora fotografije da pored fotografije bude potpisan shodno Zakonu o autorskim i srodnim pravima, odnosno Kodeksu novinara.

Tekst pod naslovom „Skandal za skandalom potresa vrh srpske policije Golać iz policije blizak sa Božovićem!“ od 16.06.2013. godine ne donosi novine već se prepričava ranije objavljeno, odnosno jedina novost je kako se navodi bliskost sa Božovićem.

- I dalje se navodi da je u kadru na fotografiji policijski foto aparat, a ne da se sumnja u to.

- I u ovom članku redakcija lista Alo morala je da traži saglasnost za objavljivanje tuđih ličnih fotografija s obzirom da navode da znaju čije su vlasništvo a autora fotografije da pored fotografije bude potpisan shodno Zakonu o autorskim i srodnim pravima, odnosno Kodeksu novinara.

- I dalje se u članku kaže da je dotični otvorio lažan profil, a ne da se sumnja da ga je otvorio. To direktno implicira na je izvesni kriv, bez utvrđene odnosno dokazane krivice.

- Ekipa Alo navodi da je „policijski službenik (ime poznato redakciji) koji je koristio službeni računar i fotoaparat za upoznavanje i ugovaranje sastanaka sa mladićima preko “fejsbuka”, ali i objavljivanje nagih fotografija, blizak je državnom sekretaru MUP-a Vladimiru Božoviću, saznaje “Alo!”. Koliko su bliski, ukazuje to da je “golać iz policije” na poziv ovog državnog sekretara prisustvovao i vanrednoj sednici nevladine organizacije “Centar za strateške projekte” . – Prisustvovanje nekom događaju ne znači i bliskost, pozivu za Skupštinu Centara za strateške projekte odazvali su se mnogobrojne javne ličnosti dok su iz Sindikata srpske policije prisustvovali predsednik sindikata Glišo Vidović i Dragan Žebeljan a zbog saradnje u oblasti borbe protiv korupcije. Ta vest i fotografije sa skupštine ovjavljene su na veb sajtu Sindikata i dostupne su svakome. Na osnovu ovog teksta, postavlja se logično pitanje da li oni koji se fotografišu nagi, koji su nudisti, heteroseksualne, biseksualne ili homoseksualne osobe ne smeju da budu bliske sa nekim od javnih ličnosti, odnosno ne treba da izlaze na jevne skupove? I šta je zapravo ekipa Alo lista želela da postigne ovim tekstom? Osim spekulacije da je neko blizak sa nekim. Ili je tekst trebao da implicira na nečije seksualno opredeljenje? Ili šta?

Tekst pod naslovom „Alo! Otkriva novi skandal u vrhu MUP-a Srbije“ od 18.06.2013. godine donosi vesti vezan za predmeti slučaj i iznosi u javnost, odnosno javno obelodanjuje identitet lica koje je ranije držan u tajnosti. Tako se u članku navodi:

„Policijski službenik koji je koristio službeni računar i fotoaparat za upoznavanje i ugovaranje sastanaka sa mladićima preko “fejsbuka”, ali i objavljivanje nagih fotografija je Dragan Žebeljan, funkcioner Sindikata srpske policije, inače zaposlen u Sektoru za vanredne situacije, otkriva “Alo!”. “Alo!” je pre dve nedelje ekskluzivno objavio detalje službene beleške koja je sačinjena i, po svemu sudeći, zataškavana nakon što je Žebeljan premešten na drugo radno mesto, a kolege u kompjuteru koji je koristio otkrile šokantni sadržaj. Dotični je otvorio lažni “fejsbuk” profil na ime Goran Radić, na kojem je postavljao fotografije intimnih delova svog tela, a potom tokom radnog vremena upoznavao i ugovarao sastanke uglavnom sa mladićima između 20 i 25 godina. Iako je ovaj skandal otkriven još pre više od tri godine, tek posle pisanja “Alo!” reagovalo je Prvo osnovno tužilaštvo. Inače, “golać iz policije” na poziv ovog državnog sekretara u martu prisustvovao je vanrednoj sednici nevladine organizacije “Centar za strateške projekte”, čiji je osnivač upravo Vladimir Božović.“

- Novinarka Svetlana Vojinović u predmetnom članku flagrantno krši pozitivne zakonske propise i prezumciju nevinosti navodeći moje ime i prezime, gde radim i gde sam radio, odnosno da sam funkcioner Sindikata srpske policije. Takođe u svom tekstu iznosi sumnjive i neproverene informacije koje plasira kao proverenu tačnu informaciju. Bez utvrđivanja krivice pred nadležnim pravosudnim organom, novinarka Svetlana Vojinović o meni piše kao o krivcu a ne o nekom na koga neko eventualno sumnja.

- Autor članka, kao i u prethodnom članku, pokušava da me dovede u nekakvu blisku vezu sa državnim sekretarom Vladimirom Božovićem sa kime Sindikat ima isključivo poslovnu saradnju. Lično sa gospodinom Božovićem nemam nikave kontakte osim par službenih. Takvu saradnju imam i sa ostalim državnim sekretarima i drugim funkcionerima u MUP, te nije jasno šta je poenta teksta i veze koju je novinarka pokušala da stvori i plasira je čitaocima.

- I u ovom slučaju u članku se navodi da sam zloupotrebljavao službeni računar i fotoaparat MUP-a a da je slučaj zataškan. Lično smatram da postoje elementi bilo kakve disciplinske i krivične odgovornosti, mnogi u vrhu MUP-a bi to rado iskoristili da me slome zbog sindikalnog rada i čestih sukoba mišljenja, a ne zataškali.

- U tekstu se navodi da je povodom njihovog pisanja reagovalo Prvo osnovno tužilaštvo u Beogradu. I ovaj podatak je netačan, novinarka bi morala znati da za delo koje mi stavlja na teret, je odgovorno Više javno tužilaštvo. Nadležnost i ovlašćenja su jasno regulisana zakonom.

- I u ovom članku redakcija lista Alo morala je da traži saglasnost za objavljivanje tuđih ličnih fotografija (pod uslovom da ima neoborive dokaze veštačenja fotografija, ili da fotografiju potpiše kao ilustraciju) s obzirom da navode da znaju čije su vlasništvo a autora fotografije da pored fotografije bude potpisan shodno Zakonu o autorskim i srodnim pravima, odnosno Kodeksu novinara.

Tekst pod naslovom „Alo! Saznaje Tužilaštvo naložilo MUP da ispita golaća!“ od 04.07.2013. godine donosi vesti vezan za predmeti slučaj i ponovo iznosi u javnost moj identitet ne kao nekog na koga ova novinarka sumnja već krivca, i ako nadležno tužilaštvo . Tako se u članku navode isti podaci kao u predđašnjem, dakle nema novih detalja, i navodna vest se ponavlja:

„Prvo osnovno tužilaštvo je zatražilo od MUP-a Srbije prikupljanje informacija o slučaju Dragana Žebeljana, policijskog službenika koji je koristio službeni računar i fotoaparat za upoznavanje i ugovaranje sastanaka sa mladićima preko “fejsbuka”, ali i slikanja neprimerenih fotografija koje je objavio na toj društvenoj mreži a zbog kojih je i dobio nadimak golać. Neki od mladića sa kojima je Žebeljan ugovarao sastanke su maloletnici te je tužilaštvo njegov slučaj okarakterisalo i kao pedofiliju.“

- Novinarka Svetlana Vojinović navodi da je Prvo opštinsko tužilaštvo od MUP Srbije prikupljanje informacija o slučaju Dragana Žebeljana, što zapravo nije tačno. Za slučaj kada se sumnja da ima elemenata krivične odgovornosti iz člana 185b stav 1. Krivičnog zakonika, nadležano je Više javno tužilaštvo u Beogradu.

- Prvo javno tužilaštvo, kako se u tekstu navodi, po svojoj organizaciji ne može da se bavi opisanim delom i prema tome, nije moglo da traži informacije „o slučaju Dragana Žebeljana“.

- Više javno tužilaštvo u Beogradu je 05.juna 2013.godine u predmetu KRT BTK 343/2013. godine zatražilo od MUP-a da utvrdi činjenično stanje i utvrđivanje eventualnog postojanja elemenata krivičnog dela Iskorišćavanje računarske mreže ili komunikacije drugim tehničkim sredstvima za izvršenje krivičnih dela protiv polne slobode prema maloletnom licu. Dakle VJT u Beogradu nije tražilo da se ispita slučaj Dragana Žebeljana, već da se utvrdi činjenično stanje, ne prejudicirajući ima li dela ili ko je osumnjičen. Za razliku od novinarke Vojinović po kojoj sam ja odgovoran i osuđen bez suda.

- Novinarka Vojinović u uvodniku teksta navodi da sam dobio nadimak golać. Sa zadovoljstvom mogu reći da od koleginica i kolega na poslu a u privatnom životu tako nešto nisam čuo, niti mi se iko ikada takvim nadimkom obratio. Bilo bi ispravnije i korektnije reći da je novinarka Vojinović ili lice blisko njoj odnosno ko je plasirao ovu priču taj nadimak „golać“ nametnuo u članku kao odgovarajući zbog fotografija koje pominje u tekstu.

- I u ovom članku redakcija lista Alo morala je da traži saglasnost za objavljivanje tuđih ličnih fotografija (pod uslovom da ima neoborive dokaze veštačenja fotografija, ili da fotografiju potpiše kao ilustraciju) s obzirom da navode da znaju čije su vlasništvo a autora fotografije da pored fotografije bude potpisan shodno Zakonu o autorskim i srodnim pravima, odnosno Kodeksu novinara.

U čitavoj ovoj medijskoj kampanji prema običnom malom policijskom službeniku i sindikalnom aktivisti to jest meni, redakcija lista Alo i novinarka Svetlana Vojinović, pokušala je da stvori sliku kao o javnoj ličnosti. I ako jedna od definicija o javnoj ličnosti kaže da je to osoba koju prepoznaje više ljudi nego što ona poznaje ljudi. Što nije slučaj kod mene.

Čak i da su svi navodi koji su izneseni u tekstovima tačni, Rezolucija o pravu na privatnost br. 1165 iz 1998. godine, Evropska Deklaracija o slobodi političke debate, zakoni Srbije pa i Kodeks novinara, garantuju pravo na privatnost licima koja nisu osuđena bez obzira na to da li su heteroseksualni, biseksualni ihi homoseksualnih sklonosti.

I ako su se određeni centri moći potpomognuti iz redakcije lista Alo veoma potrudili da stvore negativnu kampanju koja je za cilj imala da mi uruši društveni ugled, integritet i autoritet u javnosti i sindikatu, ni jedan tekst koji je objavljen na internetu nije privukao pažnju čitaoca sem par neutralna komentara. Ovo jasno pokazuje nezainteresovanost javnosti i javnog mnjenja za takvim člancima.

Još je interesantnija činjenica da ni jedan drugi medij u Srbiji a i šire nije preneo čak ni delić od pomenutih članaka. Ta činjenica dokazuje visok stepen profesionalizma drugih novinara i uredništava.

Lično veoma uvažavam profesiju novinara i delatnost štampe, posebno jer sam po profesiji menadžer propagande i PR i samim tim usko povezan i imam odličnu poslovnu i profesionalnu saradnju sa novinarima. Želim istaći da sam od mnogih novinara dobio podršku i izvinjenje zbog

neprofesionalizma njihovih kolega iz Alo. Mišljenja sam da ova kampanja protiv mene, neće uticati na pristrasnost i verovanje u stereotipe o novinarima, ali nemam drugog načina nego da po prvi put koristimo bilo koje pravno sredstvo protiv onih koji ruže ugled tako važne i odgovorne profesije.

Nažalost sada to činimo u funkciji zaštite ličnog i profesionalnog ugleda, odnosno ugleda sindikalne organizacije koja je pomenuta u članku.

Takođe, želim da napomenem, da sam uputio dopis nadležnom tužilaštvu i stavio se na raspolaganju u vezi davanja izjave u vezi navoda za koje me redakcija Alo tereti, s obzirom da me iz policije ili tužilaštva do sada niko nije kontaktirao.

Iz mog ugla posmatranja, a sobzirom da sam na fakultetu izučavao predmete koji se bave etikom u medijima i pisao radove na tu temu, smatram da je redakcija lista Alo i novinarka Svetlana Vojinović prekršila Zakon o javnom informisanju i Kodeks novinara Srbije, ali takvu ocenu prepuštam uvaženim članovima Žalbene komisije Saveta za štampu na analizu i prilažem materijal pruzet sa internet portala „Alo.rs“.

S poštovanjem,

Dragan Žebeljan

U Beogradu, 31.07.2013.godine.